

ΕΝΔΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ ΣΤΟ ΡΙΟ III

Η πόλη τρέμει φλεγόμενη σαν να την έχουν πιάσει θέρμες. Πνιγμένη στους υδρατμούς της πυρωμένης ασφάλτου προσπαθεί να ανασάνει σαν γιγάντια φάλαυα ξαπλωμένη στην άμμο. Πάνε μέρες που δεν έρχεται η παραμικρή πνοή αγέρα από τις παραλίες, η ζέστη ανεβαίνει όσο προχωράς προς στα μέσα, φτάνει τους σαρανταπέντε βαθμούς στο κέντρο της πόλης. Οι αδέσποτοι σκύλοι βγάζουν αφρούς απ' το στόμα, τα χείλια των παιδιών του δρόμου είναι σκασμένα απ' τη δίψα, τα αδύναμα κύματα του ωκεανού γλείφουν τις πληγές της πόλης. Μονάχα μια βροχή από φως λούζει τις σκονισμένες λεωφόρους που αναδίδουν μυρωδιά ανθρώπου. Έντονο, εκτυφλωτικό το τροπικό φως τσούζει τα μάτια, σαρώνει, παρασύρει τα χρώματα... Δυσβάστακτα απογεύματα... Τυφλό πέταγμα του χρόνου... Αυγίζουν, βουίζουν, σφαδιάζουν οι ώρες... Κουρασμένα, ιδρωμένα όλα τα σώματα, με τα κύτταρά τους κορεσμένα. Βυθισμένα σε έναν ύπνο που θυμίζει θάνατο προσπαθούν να μαζέψουν δυνάμεις για τη νύχτα.

Η μέρα έχει αφεθεί να σαπίζει σαν φρούτο που ό,τι είχε νόστιμο έχει φαγωθεί.

Μία γυναίκα από την Τουρκία περπατά άσκοπα στους δρόμους του Ρίο· αποτραβηγμένη στον εαυτό της όπως ο σαλίγκαρος στο καβούκι του, με το φόβο μην της ακουμπήσουν μια στιγμή ένα όπλο στο κεφάλι, με το στόμα της σαν γναλόχαρτο, βήματα τρεμάμενα, τεράστιους κόμπους ιδρώτα στις μασχάλες... Δεν μπορεί να εμπιστευθεί τίποτα πέρα απ' τα μάτια της, περιορισμένος ο ορίζοντας στο βλέμμα της. Προσπαθεί να σύρει την αμυδρή της ύπαρξη προς το μέλλον που καταργήθηκε στα άγρια τούτα μέρη...

Είναι συνεχώς πεινασμένη αλλά το φαγητό την αηδιάζει. Συνεχώς άπνη, αλλά φοβάται τους εφιάλτες. Συνεχώς δυπασμένη αλλά δεν ξέρει τι διψά να πιει. Ανάβει το ένα τσιγάρο μετά το άλλο και δεν μπορεί να συγκρατήσει ένα τρεμούλιασμα κάθε τόσο στα χείλη της.

Θέλει να αρπάξει ένα τυχαίο περαστικό μπράτσο και να τον ικετέψει για μια λέξη. Ούτε για έρωτα, ούτε για αγάπη, μονάχα μια λέξη. Τη μοναδική εκείνη λέξη που θα δώσει σε όλους τους ήχους νόημα. Ο κουρασμένος ίσκιος της πλάτης της που δεν κατάφερε να μάθει την αναληγησία περνάει πλάι απ' τους άστεγους ξυστά.